

ἀχολόσκαστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χολόσκαστος < χολόσκάω.

1) Ὁ μὴ στενοχωρούμενος ἢ μὴ στενοχωρηθεὶς σύννηθ. : Δὲν περὶ μέρη ἀχολόσκαστος, ὅλο συγχύζομαι σύννηθ. Συνών. ἀχολίκευτος. 2) Ἀπαθὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. — Λεξ. Δημητρ. : Εὐτὸς εἶν' ἀχολόσκαστος ἄνθρωπος, ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαθῇ, δὲ δώνει μὲ δεδάρα Ἀπύρανθ. Ἀχολόσκαστη τούτη ἢ γυναῖκα, ἀπὸ τὸ πρῶι ὡς τὸ βράδυ τραγουδαίει Λεξ. Δημητρ.

ἀχομανητὸ τό, ἀμάρτ. ἰχομανητὸ Εὐβ. (Ἀνδρων.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀχομανῶ.

Τὸ νὰ φωνάζῃ τις ἄχ ἄχ, ὁδυρμός.

ἀχομανῶ ἀμάρτ. ἰχομανῶ Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄχ καὶ τῆς καταλ. -μανῶ.

Φωνάζω ἄχ ἄχ, ὁδύρομαι : Εἶντα ἴχεις καὶ ἰχομανῆς ἴσιδά ;

ἀχοράτευτα ἐπίρρ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχοράτευτος.

Χωρὶς ἀστεϊσμούς, σοβαρά.

ἀχόρευτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχόρευτος.

Χωρὶς νὰ χορεύῃ τις : Ἀχόρευτα πέρασαν οἱ γεορέτες.

ἀχόρευτος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχόρευτος.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν διηύθυνέ τις ἐν τῷ χορῷ, μετὰ τοῦ ὁποῖου δὲν συνεχόρευσε ἐνθ' ἄν. : Δὲν ἄφησε ντάμα ἀχόρευτη σύννηθ. 2) Ὁ καθ' ὃν δὲν ἐχόρευσε τις, ἐπὶ χοροῦ σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Δὲν ἄφησε χορὸ ἀχόρευτο σύννηθ. Τὰ Τραπεζουνταῖκα τὰ χοροὺς ἀχόρευτα ἐφήκαμε Τραπ. β) Ὁ καθ' ὃν δὲν δύναται τις νὰ χορεύῃ, ἐπὶ μουσικοῦ σκοποῦ σύννηθ. : Οἱ ἀμανέδες εἶναι ἀχόρευτοι.

γ) Ὁ μὴ ἐορτασθεὶς διὰ χοροῦ σύννηθ. : Γάμος ἀχόρευτος. Συνών. ἀχορος. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ χορεύσας σύννηθ. : Ὅλοι ἐχόρεψαν καὶ μόνο αὐτὸς εἶναι ἀχόρευτος.

ἀχορος ἐπίθ. Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχορος.

Ἀχόρευτος 2 γ : Ἀχορος γάμος.

ἀχόρταγα ἐπίρρ. ἀχόρταστα πολλαχ. ἀχόρταγα σύννηθ. ἀνεχόρταστα Λεξ. Κομ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχόρταγος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀχορέστω, ἀπλήστως σύννηθ. : Ἀκούω - κοιτάζω - πίνω - τρώω - φιλῶ ἀχόρταγα σύννηθ. Ἀφουκράζομαι κ' ἢ ψυχὴ μου διψασμένη ρουφάει ρουφάει ἀχόρταστα ΚΠαρορ. Ἀπὸ τῆ ζωῇ τοῦ δειλ. 41 || Ποίημ.

Τοῦ κάμου ἀχόρταγα ἔς τὸν κόσμον τοῦτο

δόξα γυρεύουμε, δύναμι, πλοῦτο

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 86. Συνών. ἀπληστια.

ἀχόρταγος ἐπίθ. ἀχόρταστος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀχόρταγος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ.) ἀχόρταγους βόρ. ἰδιώμ. ἀχόρταος Θήρ. Κάμπ. Κίμωλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. Σύμ. ἀχόνταγο Τσακων. ἀναχόρταγος Ἀθῆν. Αἴγιν. Στερελλ. (Δεσφ.) ἀναχόρταος Βιθυν. (Κατιρ.) ἀναχόρταος Σκυρ. ἀνηχόρταος Πελοπ. (Μάν.) ἀνεχόρταος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Λευκ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπ. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) ἀνεχόρταος Ἀνδρ. ἀνηχόρταγους Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Χαλκιδ.) Σκιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνηχόρταος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀχόρταγος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 204. Τὸ ἀχόρταστος καὶ μεταγν.

1) Ὁ ἀχόρεστος εἰς τὸ φαγητόν, ποτόν κττ., ἀδηφάγος, λαίμαργος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Τσακων. : Ἀχόρταγος ἄνθρωπος, ὅσα νὰ φάῃ δὲ χορταίνει κοιν. Ἀχόρταστος, δὲν ἔχει χορτασμὸ Κάμπ. Ἀνεχόρταος παιδί Ἀνδρ. || Φρ. Ἀδης ἀχόρταστος (ἐπὶ ἀχορέστου) σύννηθ. Χάρως ἀχόρταγος (συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. || Χώρισι, ἀχώριγι, χόρτασι, ἀχόρταγι ! (ἀποστροφὴ πρὸς τὸν ἀχόρεστον Ἀδην λεγομένη κατὰ τὰς κηδεῖας) Λέσβ. (Πάμφιλ.) || Παροιμ. Σὰ βρῇ ἀραλίκι ἔς τὸ μαντρί ὁ λύκος εἶν' ἀχόρταστος (ἢ εὐκαιρία ἀρπαγῆς ἐμπνέει ἀπληστίαν) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Τοῦ ἀχόρταγου τὸ μάτι τὸ χορταίνει τὸ χῶμα Λεξ. Πρω. || Ἀσμ.

Τόπους νὰ φάῃ Ἑλληνικούς, χῶρες νὰ φάῃ ξένες

σὰ λύκος ἀνεχόρταγος, σὰν τίγρις πεινασμένος

Λάστ. Συνών. ἀσύστατος 8. β) Ὁ μὴ ἱκανοποιούμενος σύννηθ. : Ἀχόρταστος πόθος. Ἀχόρταστη ἐπιθυμία - φιλαργυρία - φιλοδοξία. Ἀχόρταστο μῖσος. 2) Ὁ μὴ ἀρκούμενος εἰς ὅ,τι ἔχει, ἀπληστος, πλεονέκτης κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. : Τί ἀχόρταγος ποῦ εἶναι, ὅσα ν' ἀποχτήσῃ δὲ χορταίνει ! κοιν. || Φρ. Ἀναχόρταγο μάτι (ἐπὶ πλεονέκτου) Αἴγιν. || Γνωμ. Ἀσύστατος ὁ ἀχόρταγος (ὁ ἀπληστος οὐδέποτε ἱκανοποιεῖται) Λακων. Συνών. ἀνέμπληστος, ἀπληστος.

ἀχορτάριαστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀχορτάριαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀχορτάριαντος ἐνιαχ. ἀχορτάριαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χορταριαστος < χορταρίζω.

Ὁ στερημένος χόρτου, ἐπὶ τόπου : Κάμπος - τόπος ἀχορτάριαστος. Ἀμπέλι - μέρος - μνημα - χωράφι ἀχορτάριαστο σύννηθ.

ἀχορτασιὰ ἢ, ἀχορτασία Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀχορτασιὰ σύννηθ. ἀχορταγιά σύννηθ. ἀχορταγιά πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀναχορταγιά Σκυρ. ἀνεχορταγιά Ἡπ. Κεφαλλ. ἀνηχορταγιά Κυδων. ἀνηχορταγιά Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀχορτασία. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Τὸ ἀχορταγιά καὶ ἐν Ἑρωφίλ. Γ 373 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Τὸ νὰ μὴ χορταίνῃ τις τρώγων, ἀδηφαγία, πολυφαγία σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) : Ἡ ἀχορτασιὰ του δὲ λέγεται, τρώει τρώει καὶ δὲ χορταίνει σύννηθ. || Φρ. Δ' ἀχορταγιά τ' Θιοῦ ἔχ' (ἐπὶ ἀδηφάγου) Ἰμβρ. 2) Ἀπληστία, πλεονεξία σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) : Αὐτὸς ἔχει ἀχορτασιὰ, τὰ θέλει ὅλα δικά του σύννηθ.

ἀχόρταστα, ἰδ. ἀχόρταγα.

ἀχόρταστος, ἰδ. ἀχόρταγος.

ἀχός ὁ, (Ι) πολλαχ. νάχος τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχῶ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 80.

1) Ἥχος, θόρυβος Ἀθῆν. : Κοιμώμουν καὶ μὲ ξύπνησε ὁ ἀχός τοῦ τραγουδιοῦ. 2) Βαθὺς καὶ ὑπόκωφος ἡχος πολλαχ. : Ἐνας ἀχός ἀπόξω ἔς τὴ γειτονιά, θόρυβος γῆρο ἔς τὴ βρύσι, μὲ βοῇ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ της ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 42 || Φρ. Ἐχ'να τὸν ἀχό μ' (ὁμιλοῦν περὶ ἐμοῦ, συνών. φρ. ἔχουν τ' ὄνομά μου) Θράκ. (Σκοπ.) Πῆρε τὸν ἀχό ἀπ' τ' βαρεῖα (οὐδὲν ἔλαβε) Ἡπ. || Ἀσμ.

